

Dagpenge, der ydes, efter at et Ulykkestilfælde har nedsat Erhvervsevnen, og indtil Raadets Fastsættelse af Erstatningssummen foreligger, bestemmes i Lovforslaget ligesom i den gældende Ret til $\frac{2}{3}$ af den tilskadekomnes Dagløn, men Maksimum, der i de ældre Love er 2 Kr., forhøjes til 2 Kr. 50 Øre. Bevaret er hele Forbindelsen med Sygekassevæsenet. Dog formes Reglerne saaledes, at Dagpengene begynder at løbe efter 13 Ugers Forløb, eller, hvis vedkommende er i en Sygekasse, naar Pengeydelsen herfra ophører, dog senest 13 Uger efter Ulykkestilfældet. Tidligere fandtes ikke Bestemmelsen om, at Dagpengeydelse skulde indtræde, saa snart Pengeydelsen fra Sygekassen ophørte. Indenfor Raadet er der nogle, der har ønsket denne Karens-tid nedsat, men Raadets Flertal har ment, at det var rigtig at bevare det Forhold, der er mellem Ulykkesforsikringslovgivningen og Sygekasseloven, og tilskynde den frivillige Forsikring gennem Sygekasser, og først lade Ulykkesforsikringen træde til, naar Sygekassehjælpen er opbrugt. Ministeriet har sluttet sig til dette Standpunkt.

Som man vil se, er der Forhøjelser af Erstatningens Størrelse, baade af den Kapitalsum, som udbetales, og af Dagpengene, men jeg tror, man maa erkende, at den Stigning, som har fundet Sted i Arbejdsløn og hele Prisniveauet, fuldt ud retfærdiggør disse Forhøjelser. Indenfor Forsikringsraadet, hvor der i øvrigt ikke har været Dissens om mange Punkter, har et Par Arbejdsgivere ikke ment at kunne anbefale denne Forhøjelse, men jeg tror dog, alle maa erkende, at denne Forhøjelse er retfærdiggjort ved Forholdenes Udvikling. Jeg vil yderligere tilføje, at Erstatningen ogsaa i dens nye Form paa ingen Maade kan siges at være fuld Erstatning for Tabet af Erhvervsevnen eller for Tabet af en Forsørger. Nu som ved de tidligere Ulykkesforsikringslove vedbliver Princippet at være dette, at Arbejderen, hvis han vil sikre sig fuldt ud, selv maa tage en Del af Forsikringen paa sig; det er kun en Del af hans Tab ved Ulykkesforsikringen, som man lægger over paa Arbejdsgiveren, eventuelt Staten. Med Hensyn til Forhøjelsens Betydning for Industrien foreligger der nogle Beregninger, hvorefter Forhøjelsen skulde være 8—12 pCt.; et Bilag giver Oplysning herom.

Jeg kommer dernæst til Arbejderforsikrings-Raadet, den Institution, som har forvaltet de nuværende meget forskelligartede Love, og som, hvis den nye Lov

kommer, skulde føre vor Ulykkesforsikring videre i de nye udvidede og mere betryggende Former. Det foreslaas at beholde denne Institution i alt væsentligt uforandret. Institutionen har bestridt den meget vanskelige Opgave, som de nuværende Love stillede den, paa en saadan Maade, at den maa siges fuldt ud at have staaet sin Prøve. I det Udkast, som blev tilstillet mig, var det foreslaaet, at Arbejderforsikrings-Raadet skulde skifte Navn og kaldes „Ulykkesforsikrings-Raadet“, under Henvisning til, at hele Omraadet for Loven nu blev et saadant, at det ikke helt med Rette kan siges at vedrøre kun Arbejderforsikring. Imidlertid mener jeg, at dette Navn: Arbejderforsikrings-Raadet har vundet saadan Hævd i vor sociale Praksis, og at den Stilling, Arbejderforsikrings-Raadet under dette Navn har opnaaet, er en saadan, at det vilde være urigtigt at udslette Navnet til Fordel for det ingenlunde velklingende Navn „Ulykkesforsikrings-Raadet“; der let kunde i almindelig Tale blive til „Ulykkes-Raadet“. Jeg har derfor ment, at man burde bevare Navnet, ligesom man bevarer Institutionen. Denne foreslaas fremtidig som nu sammensat af 4 Afdelinger, der sammenknyttes ved tre fælles Medlemmer, hvoraf Formanden er det ene. I Afdelingerne sidder Repræsentanter for de forsikringspligtige og de forsikrede, udpegede af de store Organisationer, hvorunder de naturligt hører hjemme: Arbejdsgiverforeningen, Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, De samvirkende Landboforeninger, De samvirkende Husmandsforeninger, De samvirkende Fagforbund, Sygekassenævnet og Dansk Fiskeriforening. Om Formanden indføres den Bestemmelse, at han skal være i Besiddelse af de Egenskaber, som udkræves for at komme i Betragtning til et Dommerembede i en af Landets Overretter. Denne Bestemmelse findes ikke i de nugældende Love. Den udmærkede Mand, som nu er Arbejderforsikrings-Raadets Formand, opfylder imidlertid disse Betingelser. Jeg for mit Vedkommende har været tvivlende overfor Bestemmelsens Hensigtsmæssighed. Det vil utvivlsomt i mange Tilfælde kunne siges, at ogsaa en Mand uden juridisk Uddannelse vilde kunne være egnet til at staa i Spidsen for denne Organisation. Jeg har sammen med Ministeriets Embedsmænd arbejdet paa at finde en Ordning, hvorved der kunde tilvejebringes Sikkerhed for, at den fornødne juridiske Sagkundskab, som maa være i et Raad, som har i saa høj Grad Karakter af en Domstol og en endelig Domstol,